

VOORBIJ DE DAGEN

Eerste druk augustus 2026

© Copyright 2026 JANNIE REGNERUS

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd, op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever. Datamining is niet toegestaan.

Jannie Regnerus

Voorbij de dagen



Uitgeverij Van Oorschot
Amsterdam

‘Mijn hoofd is vervuld met dauw. Mijn haarlokken
met nachtdruppen.’

Hooglied 5:2

Zolang ze zich in het donker ophouden, loopt dit niet uit de hand. Niets kan groeien zonder licht, zo redeneren Lukas en zij. Maar kiemkracht valt niet te onderschatten. Bij opgravingen in het Dal der Koningen en Koninginnen vinden archeologen in de ondergrondse grafkamers niet alleen amuletten, kruiken van albast en mummies in sarcofagen van massief goud. Zij vinden er ook antieke pitten en zaden die – met het openen van de toegangsdeur – spontaan ontkiemen. Zelfs na drieduizend jaar hebben deze genoeg aan een sprankje licht en een teug verse zuurstof. Verscholen in een duister vacuüm was er al die tijd geen kans om te ontluiken, maar sterven deden ze evenmin, ze wachtten op het juiste moment.

I

Licht en wendbaar gaan Lukas en zij op één vouwfiets door de donkere stad. Er is haast, hun speelruimte wordt begrensd door de nacht en de eerste merels fluiten al. Lukas doet het trapwerk en Lena staat achter hem op de smalle bagagedrager, haar voeten uitgedraaid als die van een ballerina in derde positie. Ze klemmt zich aan zijn schouders vast, op de rechte einden buigt ze half over hem heen en kust beurtelings zijn wangen, haar haren vallen als een donkerblond gordijn voor zijn ogen, plagerig rekt ze de kussen steeds wat langer. Verblind stuurt hij in volle vaart op het kruispunt af. Op straat is de atmosfeer vochtig van de zomerbui die eerder die nacht viel, de stad wasemt bloesem en nachtleven. Wanneer ze langs een rij lindebomen fietsen, snuift ze de geur van honing op, en voorbijgaand aan opgestapelde terrassen ruikt ze bier

en asbakken. Ondanks de gemiste slaap voelt ze geen enkele vermoeidheid, Lukas heeft haar klaarwakker gekust.

Joelend stuurt hij de fiets door waterplassen, tilt zijn puntige schoenen hoog van de pedalen op. Zodra het voorwiel het water klieft, rimpelt de plas in oliekleurige cirkels uiteen. Vanuit haar hoge standpunt op de bagagedrager lijkt de stad een spiegelkamer, elke lichtbron herhaalt zichzelf in een vlies van regenwater dat op straatstenen en asfalt achterbleef. Het omfloerste schijnsel van een straatlantaarn is boven en onder, neonletters herhalen hun boodschap in spiegelschrift op het natte asfalt. Messcherp dubbelen hoge herenhuizen in de zwarte gracht, in die onderwaterstad staan klok- en trapgevels op de kop en groeien lindebomen de diepte in.

Jauchzen möcht' ich, möchte weinen,
Ist mir's doch, als könnt's nicht sein!
Alte Wunder wieder scheinen
Mit dem Mondesglanz herein.

Und der Mond, die Sterne sagen's,
Und im Traume rauscht's der Hain,
Und die Nachtigallen schlagen's:
Sie ist deine, sie ist dein!

Lukas' heldere stem draagt ver, umlauten zet hij overdreven zuuusss aan, zijn scherpe s'en klinken als bluswater. Dat achter luiken en gordijnen mensen slapen, weerhoudt hem er niet van om uit volle borst te zingen. Haar bekruipt de schaamte die hem ontbreekt, maar ze vormt het om, beziet haar eigen ongemak als benepen. Verder gaan ze, in de richting van de Dam. In de bochten hellen ze synchroon over, alsof zij nog steeds één lichaam zijn. Verkeerslichten knipperen een waakzaam oranje, ze negeert ze. Op een enkele taxi na zijn de straten leeg en verlaten. Alleen Atlas, hoog verheven op het fronton van het Paleis, is getuige van hun plezier. Gebukt onder zijn last kijkt hij op hun kruinen neer, misschien dringt Schumanns lentelied zelfs door tot in zijn bronzen oren.

~

Na een werkbespreking neemt Lukas haar mee naar een restaurant waar alles fonkelt, de wijnglazen, het bestek, hun ogen, en het levendige gesprek dat zich tussen hen ontspint. Speels duikelend de diepte in en weer omhoog, als twee zwaluwen op een zomeravond. Zij wint met spitsvondigheid, maar Lukas loopt lengtes op haar voor in ironie. In het vuur van

een verhaal landt zijn hand op haar pols en blijft daar liggen. Ze moet zich bedwingen om niet de gitzwarte haartjes op zijn onderarm te strelen. Terwijl hij spreekt, bekijkt ze zijn profiel, de iets wijkende kin, de scherpe neusbrug. De jongensachtigheid van zijn lange lijf, op het slungelige af, smal op de heupen en in de schouders. Lukas is geen Adonis, maar hij is erudiet en slim.

Hij speelt het spel, versnelt op het juiste moment zijn pas, zodat hij net iets eerder bij de deur is om deze voor haar open te houden, en in de garderobe staat hij al klaar om haar in haar jas te helpen, een ouderwets aandoende hoffelijkheid die Lena nooit eerder ten deel viel. Lukas doet het geruisloos, zonder er aandacht voor te vragen. Soms lispelt hij opzettelijk iets onverstaanbaars, zodat ze wel dichterbij móét komen en hij het nog eens, nu met neus en lippen in haar haren kan herhalen. Lukas is een man die maar één keer de ober hoeft te wenken, hij wordt meteen gezien. Ze protesteert wanneer hij afrekent, maar hij wuift laconiek ‘op de zaak’, waar hij trouwens zijn werktas moet ophalen. ‘Loop je nog even mee?’

In de honderd stappen tussen restaurant en kantoor komt de stilte over hen. Hier bewegen ze al tijden naartoe, in kruisende blikken, blos en neergeslagen ogen, in het drinken van dezelfde kop koffie, waar-

bij hij zijn mond precies daar plaatst waar haar lippen net een zachtroze stempel op de rand achterlieten, in mails die mettertijd langer en vertrouwelijk van toon zijn geworden, en waarin zij elkaar inmiddels zo dicht naderen dat hun huwelijken erbij verbleken.

~

In de film *The Worst Person in the World* loopt een jonge vrouw op een zomerse avond door de stad. Ze is op weg naar huis, het vooruitzicht om straks een stil huis binnen te gaan beklemmt haar, ze zit nog vol leven. Ze passeert een villa, de ramen staan open, ze hoort mensen praten en lachen, het gerinkel van glazen. Gasten roken een sigaret op straat, de voordeur staat open. Ze glipt naar binnen en mengt zich in het gezelschap, groot genoeg om er naamloos in op te gaan. Soepel beweegt ze door de kamers, maakt praatjes met wildvreemden en schenkt zichzelf een borrel in. Ze danst en flirt met een aantrekkelijke man, de chemie tussen hen is onmiskenbaar. Hoewel beiden er geen geheim van maken dat ze al een relatie hebben, belanden ze samen in een kamer waar het stil genoeg is om elkaar uit te dagen in wat wel en niet kan. Welke aanrakingen zijn wel of geen overspel? Ze zet haar